

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.I.35.760/2015/6.szám

A Kúria a Dr. Szalay Zoltán ügyvéd által képviselt felperes neve (címe) felperesnek a Dr. Szinyéri Éva jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatóság, mint a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Közép-dunántúli Regionális Adó Főigazgatóság jogutódja (levelezési cím: alperes címe) alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt a Tatabányai Törvényszék 2012. március 29. napján kelt 11.K.20.222/2011/19. számú jogerős ítélete ellen az alperes által 23. sorszámon benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Kúria a Tatabányai Törvényszék 11.K.20.222/2011/9. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 10.000 (tízezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

A felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes a 2000-es éveket megelőzően nagy összegű kölcsönt nyújtott T. M. és T-né F. É. részére. A házaspár 2000. október 16-án, válásukat követően, írásban kötelezettséget vállalt 72.750.000 forint tartozás visszafizetésére. T. M. 2000. december 30-án 22.750.000 forintot, 2001. november 30-án 20.000.000 forintot visszafizetett a felperesnek. Felesége vállalta a további 30.000.000 forint megfizetését. Ebből 2002. március 5. és július 8. között 14.500.000 forintot teljesített, a fennmaradó 15.500.000 forint megfizetésére a PKKB Pk.50.476/2006. számú, 2006. november 21. napján jogerős, végrehajtás alá vont fizetési meghagyásában kötelezték.

Az elsőfokú adóhatóság a 2007. május 14-én indult revízió során a 2001-2005. évekre szja adónemben folytatta le bevallások utólagos ellenőrzést felperesnél. A megállapítása szerint a felperes kiadásai, vagyongyarapodása nem állt arányban adózott jövedelmeivel és igazoltan megszerzett adómentes bevételeivel, ezért az adózás

rendjéről szóló 2003. évi XCII. tv. (a továbbiakban: Art.) 108.§ (1) és 109.§ (1) bekezdései alapján becslést alkalmaztak. A 2002-2005. évekre nem állapítottak meg forráshiányt, de a 2001. évre igen, ami abból adódott, hogy nyitóegyenlegeként nem fogadták el a felperes részére 2000. december 30-án visszafizetett kölcsönt.

A revízió adatai alapján az elsőfokú adóhatóság a 2001. évre 6.976.190 forint adóhiánynak minősülő szja adókülönbözetet állapított meg a felperes terhére, adóbírságot szabott ki és késedelmi pótlékot számított fel. Indokolása szerint a felperes bevallott jövedelmei nem nyújtottak fedezetet a nagy összegű kölcsön nyújtására, így azt vissza sem kaphatta. A házaspár az adóhatóságnál nem jelent meg, T. M. csak írásban nyilatkozott, ami nem alkalmas a kölcsön fedezetének igazolására. Alperes a 8529833633. számú határozatával helybenhagyta az elsőfokú döntést.

Az elsőfokú bíróság 10.K.20.091/2008/34. számú ítéletével az alperesi határozatot az első fokú határozatra kiterjedő hatállyal hatályon kívül helyezte, és az első fokú adóhatóságot új eljárásra és új határozat hozatalára kötelezte. A Legfelsőbb Bíróság Kfv.I.35.281/2010/7. számú végzésével ezen ítéletet hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította, mert az ítélet nem ismertette és nem értékelte a döntése alapjául szolgáló bizonyítékokat, tanúvallomásokat, ily módon nem felelt meg a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. tv. (a továbbiakban: Pp.) 221. § (1) bekezdésének, továbbá ellentmondó volt az alperesi határozat hatályon kívül helyezésének indoka és az új eljárásra adott iránymutatás: amennyiben az elsőfokú bíróság döntését az általa lefolytatott bizonyítás eredményére alapozta, az új eljárásban nem írhatja elő a tanúvallomások alapján folytatandó ismételt érdemi vizsgálatot.

A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság a jogerős ítélet indokolásában értékelte az alapeljárásban meghallgatott, a 2000. október 16-ai megállapodásban közreműködő dr. D. Z. ügyvéd, T. M. kölcsönvevő, a kölcsönvevő alkalmazásában álló K. L., az újonnan meghallgatott N. L. és B. L. ismerősök tanúvallomását, felperes nyilatkozatát. Az elsőfokú bíróság igazságügyi szakértő bevonásával vizsgálta, hogy megalapozott felperesi kereset esetén is kimutatható-e felperes terhére a 2001. évre adókülönbözet: a szakértői vélemény nemleges álláspontra helyezkedett.

A bizonyítási eljárás adataira tekintettel az elsőfokú bíróság elfogadta, hogy a felperes hitelt érdemlő, ellenőrizhető adatokkal igazolta a kölcsön tényét és annak visszafizetését. Erre figyelemmel jogerős ítéletével az alperesi határozatot az elsőfokú határozatra is kiterjedően hatályon kívül helyezte. A perköltség körében alperest kötelezte 71.500 forint szakértői díj és 190.500

forint ügyvédi munkadíj felperes részére való megfizetésére, utóbbinál a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: R.) 3.§ (1) bekezdésére hivatkozva. (Az alperes perköltséget érintő ítélet kiegészítése iránti kérelmét az elsőfokú bíróság a Győri Ítéltábla Kpkf.III.25.756/2012/2. számú végzésével helybenhagyott 21. sorszámu végzésével elutasította.)

A jogerős ítélet ellen alperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, kérve annak hatályon kívül helyezését és a felperes keresetének elutasítását. Álláspontja szerint a felperes nem tudta igazolni az Art. 109.§ (3) bekezdésének megfelelően sem azt, hogy az általa nyújtott kölcsön összege rendelkezésére állt volna, sem azt, hogy abból 2000. december 30-án részére 22.750.000 forintot visszafizettek volna. Az elsőfokú bíróság a tények és bizonyítékok értékelésének mellőzésével jogszerűtlen döntést hozott. Az elsőfokú bíróság az igazságügyi szakértői véleményt is okszerűtlenül értékelte. Sérült a Pp. 164.§ (1), 206.§ (1) és 221.§ (1) bekezdése.

Felülvizsgálati kérelmében az alperes kifogásolta a perköltség összegét is. A Legfelsőbb Bíróság a Kfv.I.35.281/2010/7. számú végzésében alperes felülvizsgálati eljárásban felmerült költségének összegét 50.000 forintban állapította meg, de az elsőfokú bíróság nem rendelkezett az alperest megillető költség viseléséről.

A felperes ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban tartását indítványozta.

Az alperes felülvizsgálati kérelme nem alapos.

A Kúria előtti felülvizsgálati eljárásban - annak rendkívüli jogorvoslati jellege miatt - nincs helye bizonyítás felvételének, a bizonyítékok ismételt egybevetésének, felülmérlegelésnek, a Kúria a felülvizsgálati kérelem által vitatott körben a rendelkezésére álló iratok alapján dönthet (Pp.275. §, BH 2002.29.).

A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság maradéktalanul eleget tett a Legfelsőbb Bíróság Kfv.I.35.281/2010/7. számú végzésében foglaltaknak: a felperest a Pp. 164.§ (1) bekezdés folytán terhelő bizonyítási kötelezettséggel összefüggésben beszerzett bizonyítékok tartalmát ismertette, a belőlük levont következtetéseit közölte, ítéletében okszerű indokát adta annak, hogy az Art. 109.§ (3) bekezdésével összefüggésben miért tekinti hitelt érdemlőnek a kölcsön nyújtására és visszafizetésére vonatkozó bizonyítékokat. A jogerős ítélet indokolásából a Kúria kiemeli a T-né F. É-val szemben az ellenőrzés megindulása előtt kibocsátott, jogerőre emelkedett és végrehajtás alá vont fizetési meghagyást, amit az

elsőfokú bíróság is a kölcsön nyújtását és részleges visszafizetését igazoló bizonyítékként értékelte.

Az elsőfokú bíróság az igazságügyi szakértői vélemény kapcsán is kifejtette azt miért tekinti aggálytalannak. A szakértői vélemény a Kúria értékelése szerint az elsőfokú bíróság Pp. 339.§ (2) bekezdés szerinti reformatórius jogának gyakorlását szolgálta volna, így a felülvizsgálati kérelem szerinti jogszabálysértés megállapítására okot adó körülmény nem fűződik hozzá.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 206.§ (1) és 221.§ (1) bekezdése szerint járt el. Az iratoknak megfelelő, pontos tényállást rögzített, részletezte a felperes kérelmét, bizonyítási indítványait. Az ítélet indokolási részében nemcsak megjelölte, hanem részletesen ismertette is az általa alkalmazott jogszabályokat, jogi indokolása során ütköztette a tényállási elemeket, a bizonyítékokat. Eljárása során mindvégig szem előtt tartotta az Art. perbeli tényállás mellett irányadó 109.§ (3) bekezdésének szabályait. Jogértelmezése logikus, okfejtése közérthető, minden részletre kiterjedő, az alperesi felülvizsgálati kérelem szerinti felülmérlegelésére nem volt lehetőség.

A perköltség ügyvédi költség részének megállapítása során az elsőfokú bíróság az R. 3.§ (1) bekezdését alkalmazta, amely tovább utal a 3.§ (2)-(6) bekezdéseire.

A 3.§ (2) bekezdés a) pontjának alkalmazásával a pernyertes felperest megillető ügyvédi munkadíj összege 348.810 forint lehetett volna. Kétségtelen tény, hogy a jogerős ítélet nem tartalmaz a százalékos munkadíjról a 3.§ (6) bekezdésén alapuló eltérésre önálló indokolást, az azonban megállapítható, hogy az alperest terhelő ügyvédi munkadíj a Legfelsőbb Bíróság által javára megállapított perköltség figyelembevételével is benne van ebben az ügyvédi munkadíj sávban.

Alperes felülvizsgálati kérelmében sem érdemben, sem a munkadíj tekintetében nem jelölt meg a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését megalapozó jogszabálysértést, ezért a Kúria az első fokú bíróság ítéletét a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A pervesztes alperest a Pp. 270. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pernyertes felperes felülvizsgálati költségének megfizetésére.

A tárgyi illetékeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a pervesztes alperest az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdés c/ pontja alapján megillető illetékmentességre figyelemmel a költségmentesség

*alkalmazásáról a bírósági eljárásban szóló 6/1986. (VI.26.) IM
rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.*

Budapest, 2016. március 3.

***Dr. Hajnal Péter sk. a tanács elnöke, Huszárné dr. Oláh Éva sk.
előadó bíró, Dr. Heinemann Csilla sk. bíró***